

Sygn. akt I ACz 15/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Andrzej Palacz
Sędziowie:	SA Marek Klimczak (spraw.) SA Grażyna Demko

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. w R.**

przeciwko (...) **Spółce z o.o. w R.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego – Sądu Gospodarczego w Rzeszowie

z dnia 31 października 2014r. sygn. akt VI GC 335/14

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy – Sąd Gospodarczy w Rzeszowie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie Wydziałowi Gospodarczemu, jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

Sąd Okręgowy argumentował, że w sprawie sporny był sam fakt zawarcia umowy. Powód dla wykazania powyższego przedłożył pisemne zamówienia na towar oraz korespondencję mailową stron. Wprawdzie mowa w niej o cenach, towarze i zamówieniu ale jej treść nie odnosi się bezpośrednio do zamówień z dnia 24.10.2013r. i 4.12.2013r. Z treści pozwu wynika także, że pozwany nie podjął żadnych czynności zmierzających do odbioru towaru i zapłaty. Powód, natomiast nie przedłożył faktur związanych ze sporną sprzedażą.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że dowody przedstawione przez powoda wraz z pozwem nie są wystarczające do przyjęcia właściwości przemiennej Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Sąd ten wskazał, że z treści art. 34 k.p.c. wynika, że w razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem, którego powód nie przedłożył. Powołanie się w tym wypadku na siedzibę powoda nie mogło być wystarczające, skoro sporny był sam fakt zawarcia umowy.

W zażaleniu na powyższe powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Skarżący podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a to:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą bezpodstawnym przyjęciem nieudowodnienia przez powoda faktu zawarcia z pozwanym umowy,
2. art. 34 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że z przedłożonych do akt dowodów (prowadzonej korespondencji mailowej pomiędzy stronami) nie wynika fakt zawarcia umowy, a tym samym możliwość wytoczenia powództwa według miejsca wykonania umowy – według właściwości przemiennej,
3. art. 30 k.p.c. poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie w sytuacji, w której ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że pomiędzy stronami została zawarta umowa, a tym samym w momencie wytaczania powództwa zachodziły przesłanki do zastosowania właściwości przemiennej sądu.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że argumentacja, która legła u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia sprowadziła się wyłącznie do zakwestionowania faktu zawarcia umowy przez strony, a co za tym idzie możliwości skorzystania z właściwości przemiennej uregulowanej w art. 34 k.p.c., co w świetle przedłożonej przez powoda korespondencji mailowej stron jest stanowiskiem nieprawidłowym.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że dowody przedstawione przez powódkę wraz z pozwem nie były wystarczające do przyjęcia właściwości przemiennej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Poza przytoczeniem okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, w miarę potrzeby powód powinien także przytoczyć okoliczności faktyczne uzasadniające właściwość sądu (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.). Potrzeba taka istnieje, gdy powód wyboru sądu dokonał na podstawie właściwości przemiennej (art. 31 – 37 k.p.c.) bądź umowy prorogacyjnej (art. 46 k.p.c.). Chodzi więc o wskazanie i dołączenie do pozwu istniejącej między stronami umowy dotyczącej właściwości sądu albo o wskazanie okoliczności, z których będzie wynikać właściwość przemienna sądu, do którego pozew został wniesiony (por. uchwałę SN z 9 czerwca 2005r. III CZP 28/05, OSNC 2006/4/61).

Skarżący ma rację podnosząc, że warunek o którym mowa powyżej, został przez niego spełniony, aczkolwiek myli się uważając, iż podstawą jego racji powinno być przyjęcie za udowodniony fakt zawarcia umowy z pozwanym, na której to umowie oparty został pozew .

Rozstrzygnięcie wątpliwości związanych z wypełnieniem przez powoda warunków z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., a w konsekwencji i przesłanek z art. 34 k.p.c., powinno uwzględniać specyfikę etapu postępowania na którym decyzja w tym zakresie jest podejmowana przez sąd. Po wniesieniu pozwu podlega badaniu w zakresie spełnienia wymogów formalnych pod kątem zastosowania art. 130 k.p.c., bądź skierowania sprawy na posiedzenie niejawne w celu wydania postanowienia dotyczącego właściwości stosownie do treści art. 200 k.p.c. W przypadku, gdy w grę wchodzi właściwość przemienna wynikająca z art. 34 k.p.c. badanie to przesuwa się na etap wniesienia przez pozwanego stosownego zarzutu w tym zakresie przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (art. 202 zdanie pierwsze k.p.c.). Niemniej jednak i w tym przypadku chodzi o badanie na płaszczyźnie wyłącznie formalnej. Tak jak wymaga tego art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. powód ma obowiązek przytoczyć okoliczności faktyczne uzasadniające właściwość przemienną, tj. w omawianym przypadku okoliczności wskazujące na fakt zawarcia umowy i miejsce jej wykonania. On też decyduje

o tym, z jakim rodzajem powództwa występuje do sądu (por. treść art. 34 k.p.c.). Sąd zaś, nie ocenia przytoczonych przez powoda okoliczności pod kątem materialnoprawnym, gdyż będzie to następować na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy, a jedynie sprawdza, czy z okoliczności tych wynikają przesłanki z art. 34 k.p.c., w tym również fakt istnienia umowy. Gdyby przyjąć stanowisko odmienne, już na obecnym etapie postępowania doszłoby praktyczne do przesądzenia wyniku postępowania.

Skarżący trafnie podnosi, że miejsce wykonania umowy, rozumianego jako spełnienie świadczenia pieniężnego, zostało na gruncie rozpoznawanej sprawy wykazane w sposób dostateczny dokumentem w postaci wypisu z KRS powodowej spółki. Stosownie do treści art. 454 § 1 i 2 k.c. w przypadku długu oddawczego jakim jest świadczenie pieniężne, miejscem spełnienia świadczenia dłużnika jest siedziba przedsiębiorstwa wierzyciela, a więc miasto R. (por. również uzasadnienie uchwały SN z dnia 14 lutego 2002 r., III CZP 81/01, OSNC 2002, nr 11, poz. 131).

Z tych względów, działając na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

O kosztach postępowania, w tym o kosztach niniejszego postępowania zażaleniowego, Sąd rozstrzygnie w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).